

ב"ל (תל-אביב-יפו) 29821-04-11 - משה נייגו נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 29821-04-11 - משה נייגו נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 29821-04-11

משה נייגו

נגד

המוסד לביטוח לאומי

023-בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[10.01.2013]

בפני כב' השופטת דגית ויסמן

פסק דין

1. התובע מבקש שנכיר בפגיעה מיום 31.7.10 כפגיעה בעבודה.

2. המחלוקת בין הצדדים, כפי שנוסחה בישיבת הקד"מ היא "האם פגיעתו של התובע אירעה תוך כדי עבודה ועקב העבודה."

יש להבהיר שהתובע הוא עצמאי והאירוע הנטען ארע ביום שבת בבוקר.

3. לטענת התובע, התובע נפגע בביתו מסכין, עת סידר בחצר ביתו את הרכב שבו השתמש לצרכי עבודתו. בעת שהתובע ניקה את החריצים בקרקעית הרכב, ראה שבין החריצים נתקעה דיסקית. על מנת להוציאה, התובע דפק עם סכין בין החריצים, הסכין נתפסה וזרתו של התובע נחתכה (סעיף 45 לסיכומי התובע). בעקבות הפציעה, התובע התפנה לבית חולים כשהוא מלווה בגיסו, מר הולין, אשר נמצא אותה שעה בבית. התובע הגיש בגין פגיעה זו תביעה לתשלום דמי תאונה, אך לטענתו, מבחינה עובדתית מדובר בתאונת עבודה, למרות שהתרחשה בביתו ביום שבת. התובע ביקש לקבל כמהימנה את עדותו ואת עדות העד מטעמו, מר איתי הולין שהוא גיסו, וביקש לדחות את עדות החוקר מטעם הנתבע כעד בלתי מהימן.

התובע הסביר שלמרות שבעבר הגיש בגין אותו ארוע תביעה לדמי תאונה, הבין שנסיבות הארוע מקנות לו זכויות כנפגע עבודה וזאת מבא כוחו (סעיף 13 לסיכומי התובע). יש להכיר בארוע כפגיעה בעבודה מאחר שכבעל עסק יחיד הוא מטפל בצרכים שונים של העסק בשבתות.

התובע צירף לתצהירו תצלומים שונים מחצר ביתו ומהמחסן שבחצר ביתו.

4. לטענת הנתבע, יש להעדיף את גרסתו המוקדמת של התובע, לפיה נפצע עת עסק בתיקונים בבית. התובע פנה מספר פעמים לטיפול רפואי ולא ציין שנפגע בזמן שהיה ברכב או בזמן שעבד. על פי ההלכה הפסוקה, יש ליחס משקל רב לרישומים הרפואיים ולגרסה הראשונית של המבוטח. התובע לא נתן הסבר מדוע לא סיפר לרופא המטפל את אשר אירע לו. התעודה הראשונה לנפגע בעבודה הוצאה לתובע לאחר שפנה לייעוץ משפטי ומילא טופס בקשה למתן טיפול רפואי. לעובדה זו יש ליתן משקל, מאחר שעולה ממנה שגרסת התובע הוכנה לקראת הגשת התביעה. יש לדחות את הסברי התובע לגבי ההבדלים בגרסאות בנוגע לפגיעה, לפני ואחרי שקיבל ייעוץ משפטי. בנוסף, לא עולה מהצילומים שהתובע הציג שישנה סחורה במחסן ביתו ונראה כי המחסן משמש כמחסן לבית ולא מחסן לעסק. אין אף ראיה לכך שהתובע נהג לסדר את הרכב בימי שבת. עדות גיסו של התובע אינה תומכת בגרסת התובע, מאחר שלא היה עד לארוע ואף נפלו סתירות בין עדויות השניים. לעומת זאת, עדות החוקר היתה מהימנה.
5. בפתח הדברים יש להביע הסתייגות ומורת רוח מהלשון בה נקט התובע בסיכומיו, הן כלפי הנתבע והן כלפי החוקר מטעם הנתבע. מדובר בלשון שאינה ראויה ואין לה מקום בכתבי טענות. גם לגופן של טענות, אין להן כל עיגון בראיות.
6. לגופם של דברים, דין התביעה להדחות. להלן יפורטו הנימוקים למסקנה זו -
- א. על פי ההלכה הפסוקה, יש לתת משקל לרישומים הרפואיים הסמוכים ביותר לקרות הארוע (דב"ע מט/0-23-19750-12-11 (ארצי); עב"ל (1989) 349 כ"ד); המוסד לביטוח לאומי, ניתן 29.11.12).
- מסיכום האשפוז שהתובע הציג, מהמרכז הרפואי אסף הרופא (נספח 1 לתצהירו), עולה שהתקבל למחלקה ביום 31.7.10 ושוחרר ביום 1.8.10. כל שנרשם לגבי נסיבות הפציעה הוא "לדבריו, ביום קבלת נחתך באצבע 5 מימין." כלומר התובע נשאל לגבי נסיבות הפציעה ולא מסר שנפצע שבעת שעבד.
- התובע הציג מסמכים רפואיים נוספים (נספחים 7,9,10 לתצהירו), כל אחד מהם מרופא שונה ובאף אחד מהם לא מוזכרת פגיעה תוך כדי העבודה ואין תיאור של נסיבות הפגיעה, למעט העובדה שהתובע נחתך מסכין. זאת ועוד, מסמך מיום 8.8.10 תוקן ביום 15.8.10 (נספח 15 לתצהיר התובע), אך לא תוקנו ולא הוספו נסיבות הפציעה. תיעוד רפואי זה אינו תומך בגרסת התובע.
- ב. על פי הצהרת ב"כ התובע, התובע חתם על יפוי כח ביום 3.12.10 (עמוד 8 לפרוטוקול, שורה 9). המסמכים הרפואיים הראשונים שבהם נזכרת הפציעה באצבע כפגיעה בעבודה, כולם לאחר שהתובע פנה לייעוץ משפטי (ר' למשל, סיכום בדיקה של רופא תעסוקתי, מיום 2.1.11 - נספח 37 לתצהיר התובע, תעודה ראשונה לנפגע בעבודה, מיום 5.12.10 - נספח 90 לתצהיר התובע).

ג. נפסק כי "בבוא בית הדין לקבוע עובדתית אם התרחשה תאונה במהלך העבודה אם לאו, עליו לייחס משקל רב ל'התבטאויותיו של תובע בסמוך לאחר האירוע הנטען, מועד שניתן להניח, כי האיש מסיח לפי תומו. בית הדין יעדיפן, בדרך כלל, על פני התבטאויות מאוחרות יותר של תובע בעת הגשת התביעה לבית הדין' (עב"ל 248/98 פרץ - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לג 24. (עב"ל (ארצי) 686/08 בראנסי - המוסד לביטוח לאומי, (תק - ארצי, 2009 (4) 523, 20.12.09).

בטופס התביעה לדמי תאונה (שנחתם ביום 10.8.10, נ/8), בסעיף "תיאור הפגיעה: במה התעסקת בעת התאונה?" נרשם: "תיקונים בבית. עבדתי בבית וסכין חתכה לי את היד." בטופס בל 283 (מיום 5.12.10, נ/9) התובע רשם בתיאור התאונה: "כאשר סידרתי את הרכב והמחסן שלי לקראת יום ראשון חתכתי את האצבע."

בחקירתו הנגדית התובע התבקש להסביר את ההבדלים בין שני הנוסחים ולדבריו, "לאחר התייעצות עם עורך הדין שלי הבנתי שאני צריך לפרט יותר" (עמוד 8 לפרוטוקול, שורה 19 ור' גם שם בשורות 6-7). יש לציין כי ההבדל בין שני הנוסחים אינו מתמצה בפירוט, אלא מדובר בשתי גרסאות שונות: תיקונים בבית או עבודה ברכב. הסברו של התובע לעובדה שהגיש תביעה לדמי תאונה ורק לאחר שפגש את בא כוחו, הבין שמדובר בפגיעה בעבודה, אינו הגיוני. נסיבות הפגיעה ביום 31.7.10 הן מערכת עובדות שהיתה ידועה לתובע מרגע הפגיעה. אלה לא השתנו רק בשל העובדה שהתובע פגש בעו"ד. אף ההסבר שהתובע מסר בחקירתו הנגדית חסר הגיון (עמוד 8 לפרוטוקול שורות 20-23).

"ש. יש באיזשהו מקום לפני המסמך הזה מ 5.12.10 מקום שציינת שנפגעת בזמן שסידרת את הרכב? ת. זאת היתה הכוונה מהרגע הראשון. בטופס הראשון הוזכרה המילה 'עבדתי'. הכוונה לנ/8. ש. תראה לי איפה זה רשום

ת. כתוב שעבדתי בבית וסכין חתכה לי את היד."

ד. העדויות מטעם התובע אינן מהימנות. ביחס לעדות התובע, הרי שלא ניתן היה להתרשם מכנות תשובותיו, מאחר שבא כוחו התערב פעמים רבות בחקירתו הנגדית ואף השיב במקומו של התובע (ר' למשל הערת בית הדין בנושא התצלומים לגביהם התובע נשאל - עמוד 4 לפרוטוקול, שורות 22-23, עמוד 6, שורה 1 ור' גם בעמוד 7 לפרוטוקול שורות 11-15).

במקומות בהם התובע השיב בעצמו, תשובותיו היו מבולבלות. כך, למשל, בנושא טופס התביעה לדמי תאונה (נ/8), העיד שאחותו מילאה את טופס על פי הוראותיו (עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 28-29) ומיד לאחר מכן טען שמהרגע הראשון סיפר ורשם שנחתך ברכב וכי הפקידה בסניף לא טרחה לתקן אותו (עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 1-3). במקומות אחרים בעדותו התגלו סתירות בין האמור בתצהירו לעומת עדותו בחקירה נגדית. כך, למשל, בתצהיר התובע טען שמשרדו של העסק נמצא בחולון ואילו הסחורה נמצאת במחסן שמאחורי הבית ובשבתות הוא מוציא את הסחורה מרכב העבודה ומעביר סחורה מהמחסן לרכב (סעיפים 3-4 לתצהירו).

לעומת זאת, בחקירתו הנגדית, על מנת להסביר את מיעוט הסחורה המצולמת במחסן שבחצר הבית, התובע העיד ש"המחסן בבית הוא מחסן משני. המחסן הראשי שלי נמצא ברח' המלאכה 23 באזור התעשייה חולון, שם לב העסק. אני מניח בבית דברים שבדרך כלל הולכים קצת יותר או פחות שימושיים (עמוד 5 לפרוטוקול, שורות 22-24).

ה. הצילומים שהתובע הציג כנספחים לתצהירו המשלים אינם תומכים בגרסתו. ראשית וכפי שכבר פורט, העובדה שכאשר התובע נשאל לגביהם, בא כוחו הוא שהגיש את הצילומים לבית הדין לא התובע עצמו, פוגעת במהימנות עדותו של התובע. שנית, מחקירתו הנגדית של התובע עולה כי מדובר בתצלומים שצולמו לצורך ההליך ("אני צילמתי את זה לא מזמן" - עמוד 5 לפרוטוקול, שורות 12-13) ויש בהם מידה לא מבוטלת של "בימוי אזור הארוע". כך, למשל, התובע העיד: "זה המחסן בפנים אשר מראה את הרטיבות. התמונה סומנה כד/1. בגלל זה סידרנו את זה בשולחן שבדרך כלל עטוף בניילון, אני משתמש בו הרבה יותר." (עמוד 6 לפרוטוקול, שורות 3-4). ור' גם הסברו של התובע: "גם כשהחוקר הגיע השולחן היה והוא היה הרבה יותר עמוס" (עמוד 6 לפרוטוקול, שורות 11-12).

כלומר, אלה תמונות מבוימות, שאין בהן להעיד על האופן שבו הדברים היו מסודרים במועד הביקור של החוקר, אין בהן לסתור את הצילומים שהוגשו על ידי הנתבע והן נועדו לתמוך בטענות התובע בדיעבד.

ו. למרות שהתובע חזר והצהיר שיכול היה להגיש חשבוניות של העסק, הן לא צורפו לתצהירו או בכל שלב אחר של ההליך. ר' הצהרת ב"כ התובע: "אני אסרתי על מרשי, לאור התנהגות החוקר להעביר את החשבוניות, והכל יועבר לבית המשפט" (עמוד 7 לפרוטוקול, שורה 11). גם בכך יש להשפיע על מידת המהימנות שיש לייחס לדברי התובע.

ז. אשר לעדות של הגיס, מר איתי הולין, נציין כי העד לא היה עד לתאונה, אלא שהוא פגש את התובע לאחר שנחתך בידו והסיע אותו לבית החולים. בהתחשב בכך שלא היה עד לארוע ומדובר בן משפחה של התובע, אין מדובר בעדות שיש בה לסייע לתובע.

ח. נדחות מכל וכל כל הטענות ביחס לעדות החוקר מטעם הנתבע. החוקר העיד שרשם את פרטי החקירה ורשם את התשובות שהתובע מסר. כמו כן העיד שאת התמונות שצילם העביר למחלקת נפגעי עבודה, יחד עם כל החומר החקירה והוא אינו נשמר ברשותו. עדותו היתה עקבית ומהימנה, לא נפלו בה סתירות או אי דיוקים וכל טענות התובע בנושא עדותו של החוקר הן בבחינת סברה והשמצה.

6. לסיכום, לא הובא הסבר מניח את הדעת לעובדה שבגין אותה פגיעה מיום 31.7.10, בזרת יד ימין של התובע, התובע הגיש תביעה לדמי תאונה ורק לאחר שפנה לייעוץ משפטי, כארבעה חודשים לאחר מכן, הגיש בגין אותה פגיעה תביעה לדמי פגיעה. לא הוכחה גרסת התובע כי אכן נפגע ביום 31.7.10 בעת שעבד לצורכי העסק שלו, בביתו או ברכבו.

7. סוף דבר - התביעה נדחית.

לאור הניסוח המתלהם והלא ראוי של סיכומי התובע וכן העובדה שהתובע הגיש סיכומיו בהתעלם מהוראת בית הדין ביחס לאורכם, התובע ישא בהוצאות הנתבע בסך ₪ 1,500. מודגש כי בפסיקת ההוצאות הובאה בחשבון העובדה כי מדובר בהליך מתחום הבטחון הסוציאלי וכי פסיקת הוצאות בהליכים אלה היא חריג ואינה הכלל. ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ג, (10 ינואר 2013), בהעדר הצדדים.